

Cantatrix: ijzersterk en een indrukwekkende ervaring

RECENSIE CANTATRIX

Plaats: Grote Kerk, Leeuwarden.
Gebeurtenis: concert door Cantatrix o.l.v. Hans Leenders. **Belangstelling:** 550 personen (uitverkocht). **Herhaling:** 30 november, Jozefkathedraal Groningen.
★★★★★

Rudolf Nammensma

Vanaf de derde keer was de lastige versiering die de sopraan vanaf haar hoge positie aanbracht in het *Miserere* van Gregorio Allegri puntgaaf. Deze compositie, ooit uitgeroepen tot 'het geheim van het Vaticaan' en waar zelfs een Mozart-legende omheen is geweven, was de binnenkomer van Cantatrix. Met zijn groeiende prijzenkast krijgt dit koor steeds meer erkenning.

Ook internationaal. Zaterdag beees het opnieuw in topvorm te zijn en tot de vocale keurtroepen van het

Noorden te horen. Bijzonder was dat vaste dirigent Geert-Jan van Beijeren zijn plaats had afgestaan aan Hans Leenders, een (andere) grote naam in het religieuze koorgenre.

De terughoudendheid die men signaleerde in zijn tempi kan te maken hebben gehad met de akoestiek van de ruimte. Maar het kan ook een middel zijn geweest om tot warme, 'diepe', aansprekende vertolkingen te komen.

Om ruimte te creëren voor tekstbeleving en voor een detailrijke dynamiek, waardoor een compositie meer reliëf krijgt en levendiger wordt. De langgerekte, zoemende toon geproduceerd door de heren in *Song for Athena* van John Tavener, werd daardoor nog langer, maar bleef slank van klank en was zo gefraseerd dat individuele ademhalingsmomenten – en dat moeten er vele zijn geweest – gemaskeerd bleven.

Ook Johannes Brahms en Josquin des Pres hadden een plaats in dit

programma dat gericht was op mededogen met de doden. Op verzoening en troost in plaats van het helle vuur en het jongste gericht.

Natuurlijk kon het zachtmoedige *Requiem* van Gabriel Fauré daarbij niet ontbreken. Hiervoor schoven twee solisten aan: bariton David Greco met zijn strakke, lichte baritongeluid. En sopraan Charlotte Munnik, goed voor een innig, uit kristallen draden opgetrokken *Pie Jesu*.

Het Orkest van de 20ste eeuw met zijn sprankelende harp en gespierde cellopartijen gaf deze dodenmis extra body. Leenders en de zijnen hielden het geheel mild en transparant, kwamen tot een goed te volgen vlechtwerk van koorpartijen.

Kraakheldere tenoren en een even in dramatiek opvlammend geheel tijdens *Dies illa, dies irae* in het *Libera me*.

Men beleefde een ijzersterk staaltje koorbeheersing, dat zich voor velen zal hebben vertaald in een indrukwekkende ervaring.